

ת"פ 19895/05/15 - מדינת ישראל נגד ששון סללת, ישי לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19895-05-15 מדינת ישראל נ' סללת ואח'

לפני
המאשימה: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אבירן אסבן

נגד
הנאשמים: 1. ששון סללת
ע"י ב"כ עו"ד אורי קינן
2. ישי לוי
ע"י ב"כ עו"ד יעל מסיקה

גזר דין

כללי: א.

1. שני הנאשמים הורשעו לפניי, לאחר שמיעת הראיות, כלהלן: נאשם 1 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ונאשם 2 בעבירה של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין.

שני הנאשמים זוכו מהעבירה של איומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

2. עובדות הפרשה פורטו ונקבעו בהכרעת הדין, והמעין יעין שם. בתמצית שבתמצית - ולצורכי גזר הדין בלבד - יתוארו כאן הרקע העובדתי לפרשה והקביעות העיקריות בהכרעת הדין; כלהלן:

(א) בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום התגוררו שני הנאשמים בדירות בבניין באזור שוק הכרמל בתל-אביב. שני הנאשמים לא שילמו דמי שכירות כלשהם בעבור המגורים בדירות בבניין. לטענת נאשם 1, הוא התגורר בדירה בבניין מכוח הרשאה שנתן לו פלוני, מר שמעון הלוי. לטענת נאשם 2, הוא התגורר בבניין בדירה שאינה שייכת לאף אחד. מר יהודה שנהב, המתלונן, הינו בעל השליטה בחברה הטוענת לזכות בעלות במרבית הדירות בבניין. סכסוך המקרקעין שבין הצדדים היווה את הרקע לאירועים ולעבירות מושא כתב האישום.

(ב) המתלונן הינו אדם מבוגר למדי, יליד שנת 1938, ובין המתלונן לבין הנאשמים קיים פער גילאים משמעותי מאוד, דהיינו: המתלונן מבוגר בכ-24 שנים מנאשם 1 (יליד שנת 1962) ומבוגר בכ-39 שנים מנאשם 2 (יליד שנת 1977).

(ג) בכתב האישום הואשמו שני הנאשמים בתקיפת המתלונן בעת שהגיע לבניין בשני אירועים שונים ונפרדים: נאשם 1 הואשם באישום 1 ונאשם 2 הואשם באישום 2. בהכרעת הדין נדחו

גרסאותיהם של הנאשמים - הבלתי עקביות כשלעצמן - ובמיוחד טענותיהם כי עבירות התקיפה בהן הם הואשמו בוצעו, כביכול, במסגרת "הגנה עצמית" לגיטימית.

(ד) נאשם 1 הורשע בהכרעת הדין (באישום 1) בתקיפה הגורמת חבלה ממשית, בכך שביום 1.7.14 בשעה 11:00 לערך, בעת שהמתלונן ניסה להיכנס לבניין, הוא דחף את המתלונן באופן שגרם למתלונן להיחבט בקיר ולהיפצע פצע מדמם במרפק ידו השמאלית.

נאשם 2 הורשע (באישום 2) בתקיפה סתם, בכך שהתזז על המתלונן - כשהלה הגיע לבניין ביום 17.7.14 בשעה 10:00 לערך - חומר כיבוי באמצעות מטף כיבוי. יוטעם, כי באישום 2 הואשמו שני הנאשמים גם בעבירה של איומים, אך ממנה הם זוכו כאמור.

ב. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

(1) הראיות מטעם המאשימה ועיקר טיעוני בא-כוחה:

3. ראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של נאשם 1 (הוגש וסומן ע/1). כעולה מגיליון זה, לנאשם 1 חמישה רישומים קודמים, מהם שלושה בגין הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואליומות. הרשעתו הקודמת האחרונה של נאשם 1 הינה משנת 2008, בגין עבירות רכוש משנת 2006.

4. ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על פרטי האירועים, כפי שנקבעו בהכרעת הדין. לשיטתו, חומרה מיוחדת טמונה, בפרשה דנא, בפער הגילאים שבין הנאשמים לבין המתלונן, פער המעצים את הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים על ידי העבירות האוסרות על אלימות. לטענת ב"כ המאשימה, במקום לפעול בדרכים חוקיות במסגרת סכסוך המקרקעין, עשו הנאשמים דין לעצמם ופנו לאלימות גופנית נגד המתלונן.

5. באשר לאישום 1, בגינו הורשע נאשם 1 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין עונש מאסר בפועל קצר, שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, לבין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל.

6. אשר לאישום 2, בגינו הורשע נאשם 2 בעבירה של תקיפה סתם, ציין ב"כ המאשימה, בהגנותו, כי ככלל מתחם העונש ההולם שנקבע לעבירה זו מתחיל בענישה צופה פני עתיד בלבד. יחד עם זאת, כך לשיטת ב"כ המאשימה, במקרה דנא קיימת חומרה מיוחדת ונוספת משום שנאשם 2 נקט בתחבולה בכך שקרא למתלונן לעלות אליו ולמעשה הכניס אותו למעין מלכודת בחדר המדרגות של הבניין; או אז תקף נאשם 2 את המתלונן באמצעות התזה ממטף כיבוי אש. ב"כ המאשימה עתר אפוא באישום זה למתחם עונש הולם שבין עונש של חודש מאסר בפועל, שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, לבין עונש של 8 חודשי מאסר בפועל.

7. במישור גזירת העונש, בתוך מתחמי העונש ההולמים, עתר ב"כ המאשימה להשתת עונש באמצע המתחמים; בהתייחס לשני הנאשמים. ב"כ המאשימה הדגיש, כי עסקינן כאן בשני נאשמים שלא נטלו כל אחריות על מעשיהם וממילא אינם זכאים להקלות להן זכאים מי שעושים כן. באשר לנאשם 1 הוסיף ב"כ המאשימה וציין את עברו הפלילי, הכולל בין השאר הרשעה בגין תקיפת שוטר.

8. על רקע כל אלה עתר ב"כ המאשימה להשתת עונשי מאסר בפועל על שני הנאשמים - שישה חודשים לנאשם 1 ומספר חודשים לנאשם 2 - עונשים שניתן יהיה לרצותם בדרך של עבודות שירות. בנוסף עתר ב"כ המאשימה לענישה נלווית, שתכלול מאסר מותנה, קנס ופיצויים למתלונן.

(2) הראיות מטעם נאשם 1 ועיקר טיעוני בא-כוחו:

9. ב"כ נאשם 1 הגיש תלוש משכורת, שקיבל נאשם 1 לחודש דצמבר 2016, המצביע על השתכרות ברמה נמוכה ביותר (התלוש הוגש וסומן ס/1). ב"כ נאשם 1 הדגיש כי נאשם 1 הינו אדם לא צעיר שנסיבות חייו קשות: אדם קשה יום, נטול משפחה ולמעשה עירי וחסר כל, החי מעבודות מזדמנות, מתפרנס מן היד אל הפה ועל כן נאלץ להתגורר בבניין ישן ומט ליפול. אף עברו הפלילי של נאשם 1 אינו מכביד, כך לשיטת הסניגור, שכן הוא כולל עבירות ישנות מאוד שלמעשה התיישנו.

10. באשר לעבירה בה הורשע נאשם 1 הדגיש ב"כ נאשם 1 כי מדובר בעבירה שנעברה על רקע סכסוך מקרקעין - כאשר הליך אזרחי מתנהל במקביל נגד מר הלוי, שלשיטת נאשם 1 נתן לו את ההיתר להתגורר בבניין - ועל כן ניתן לראות בהתנהגות המתלונן, שהגיע מיוזמתו לבניין, ככזו שהשפיעה על נאשם 1 בעת ביצוע העבירה. עוד הדגיש ב"כ נאשם 1, כי לא מדובר בביצוע עבירה מתוך תכנון מוקדם מראש, וכי הנזק שנגרם כתולדה מביצוע העבירה היה מינורי בלבד.

11. עוד טען ב"כ נאשם 1, כי הגם שנקבע בהכרעת הדין שמרשו תקף את המתלונן, המבוגר ממנו בשנים רבות, הרי שהמתלונן איננו כלל ועיקר קשיש או חלש, אלא להיפך: אדם דומיננטי העומד על זכויותיו, כפי שנקבע אף בהכרעת הדין (ר' פסקה 47 להכרעת הדין).

בנסיבות אלה עתר ב"כ נאשם 1 לקביעת מתחם עונש הולם שבין ענישה צופה פני עתיד לבין 6 חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות; ולגזירת עונשו של נאשם 1 ברף התחתון של מתחם זה.

(3) הראיות מטעם נאשם 2 ועיקר טיעוני בא-ת-כוחו:

12. ב"כ נאשם 2 הגישה תלוש משכורת, שקיבל נאשם 2 לחודש נובמבר 2016, המצביע על השתכרות ברמה נמוכה (הוגש וסומן ס/2). ב"כ נאשם 2 הדגישה את נסיבותיו האישיות הקשות של נאשם 2, יליד שנת 1977, העובד כטבח בחומוסייה ומפרנס משפחה בת 10 נפשות, הכוללת 8 ילדים קטינים. חרף נסיבות אלה, נאשם 2 ניהל ומנהל כל חייו אורח חיים נורמטיבי, ואין לו הרשעות קודמות או מאוחרות. לא זו אף זו: לאחר האירוע שבגינו הורשע עזב נאשם 2 את הבניין, השיב את מפתחות הדירה למתלונן ואף ביקש ממנו סליחה.

13. באשר לאירוע עצמו הצטרפה ב"כ נאשם 2 לטיעון ב"כ נאשם 1 בכל הקשור לרקע סכסוך המקרקעין, כאשר לשיטתה המתלונן תרם להתלהטות הרוחות בכך שנעל בהזדמנויות שונות את הבניין על דיוריו, על כל הבהלה שנוצרה לטענתה עקב כך.

14. עוד הדגישה ב"כ נאשם 2 את האבחנה שבין שני הנאשמים, הן במישור חומרת העבירות והן במישור העבר הפלילי. לפיכך, כך לשיטת ב"כ נאשם 2, מתחם העונש ההולם לו עתר ב"כ המאשימה בעניין מרשה הינו מופרז עד מאוד, משום שעל פי מדיניות הפסיקה הנהוגה בכגון דא ניתן אפילו להסתפק בהיעדר הרשעה.

בכל מקרה, ובהתחשב בנסיבותיו הכלכליות והמשפחתיות של נאשם 2, ביקשה ב"כ נאשם 2 להקל עם מרשה ככל האפשר ולגזור עליו מאסר על תנאי בלבד.

(4) דברם האחרון של הנאשמים לעונש:

15. בדברו האחרון לעונש ציין נאשם 1 כי אין לו מה להוסיף על דברי בא-כוחו. להבדיל, נאשם 2 הביע חרטה עמוקה על מעשיו, באומרו:

ביקשתי סליחה ממנו (מהמתלון - ש.א.) על עצם העניין. מה שקרה לא מתוך זדון... לאחר מכן יצאתי ביקשתי סליחה עוד פעם. הבאתי לו את המפתחות שהוא טוען שהוא בעל המקום. אין לי שום עבר פלילי. בחיים לא הייתי בבית המשפט. זה לא אני. אני מבקש סליחה (ר' בפרוטוקול, עמ' 62 שורה 17 ואילך).

ג. קביעת מתחמי העונש ההולמים:

16. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

17. באשר לעבירות אלימות חזרה הפסיקה וקבעה כי מדובר בעבירות חמורות, שביצוען פוגע בערכים חברתיים חשובים, ובהם ההגנה על שלום הגוף וההגנה על ביטחון הציבור. אכן, תנאי יסודי לקיומה של חברה חופשית ותרבותית הוא עקירת האלימות הפיזית מן השורש. לפיכך, זוהי חובתם של בתי המשפט להטיל עונשים מרתיעים בכגון דא, באופן ההולם את חומרת המעשים. מכאן, שכאשר התקיפה גם גורמת לחבלה ממשית, רף הענישה התחתון חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות.

18. לא זו אף זו: בעניינו מדובר בעבירות שבוצעו נגד אדם מבוגר למדי, כבן 76 שנים בעת ביצוע העבירות, על ידי מבצעים הצעירים ממנו במידה ניכרת, ומכאן החומרה הנוספת שבמעשים. אמנם הנאשמים לא הואשמו בכתב האישום בעבירות של תקיפת זקן - לפי הוראות סעיף 368 לחוק העונשין - אך אין בכך כדי לשלול את החומרה המיוחדת הנובעת מגילו של המתלון. יוטעם, בהקשר זה, כי גם אין לקבל את טיעון ב"כ הנאשמים באשר להתנהלות המתלון. אף אם התנהלותו של המתלון נחזתה בעיני הנאשמים כמרגיזה ושלא במקומה, לא היה בכך כל היתר לתקיפתו ועל כן אין לראות בכך נסיבה מקלה.

19. ישנו, כמובן, הבדל מהותי בין שני הנאשמים שלפניי: בעוד שנאשם 1 הורשע בתקיפה הגורמת חבלה ממשית, נאשם 2 הורשע בתקיפה סתם בלבד, היינו ללא גרימת חבלה כלשהי, והבדל מהותי זה צריך לבוא לידי ביטוי בקביעת מתחם העונש ההולם.

כפי שכבר צוין לעיל, כאשר מדובר בתקיפה הגורמת חבלה ממשית, הרף התחתון של מתחם העונש ההולם חייב לכלול עונש של מאסר בפועל (ר' למשל ת.פ. 28495-11-13 **מדינת ישראל נ' זוהר** (30.5.16)), בו נגזר על

הנאשם עונש של חמישה חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן מאסר מותנה, קנס כספי ופיצויים למתלונן. בערעור שהוגש על פסק הדין הופחת עונש המאסר בפועל לארבעה חודשים, אך זאת רק בשל נסיבות אישיות מיוחדות שצוינו שם. ר' ע"פ (מחוזי ת"א) 2999-07-16 **זוהר נ' מדינת ישראל** (30.11.16)). להבדיל, כאשר מדובר בתקיפה סתם, מתחם העונש ההולם מתחיל, ככלל, מענישה הצופה פני עתיד.

20. לפיכך אני קובע במקרה דנא מתחמי עונש הולמים כלהלן:

לאירוע מושא אישום 1 (בו הורשע נאשם 1) - בין עונש של מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, לבין עונש של 9 חודשי מאסר בפועל.

לאירוע מושא אישום 2 (בו הורשע נאשם 2) - בין עונש מאסר צופה פני עתיד לבין עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות.

גזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחמי העונש ההולמים:

ד.

21. לאחר קביעת מתחמי העונש ההולמים על בית המשפט לגזור את עונשם של הנאשמים בתוך מתחמים אלה, בהתאם להוראות סעיף 40א וסעיף 40ב לחוק העונשין.

22. באשר לנאשמים דנא, השיקולים הרלוואנטיים לכך הינם כלהלן:

עברם הפלילי של הנאשמים -

לנאשם 1, יליד שנת 1962, ישנם כאמור חמישה רישומים קודמים, מהם שלושה בגין הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות. נתון זה הינו בעל משמעות מהותית, שכן ניתן ללמוד ממנו כי עסקין בנאשם החוזר ומבצע עבירות, הפוגעות בציבור, וכי עונשים שהושטו עליו בעבר לא הרתיעו אותו מלחזור ולשוב לסורו.

יחד עם זאת, מדובר בעבר פלילי ישן, שעל כן משקלו נמוך יחסית. בהקשר זה יוזכר, כי הרשעתו הקודמת האחרונה של נאשם 1 הינה משנת 2008, בגין עבירות משנת 2006.

לנאשם 2, יליד שנת 1977, אין הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הפגיעה של העונש בנאשמים ובמשפחותיהם -

נאשם 2 הינו בעל משפחה גדולה ומפרנס לבדו את אשתו ושמונת ילדיהם הקטינים. מכאן, שהטלת עונש של מאסר בפועל, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, תפגע לא רק בנאשם 2 אלא גם במשפחתו.

הודאה ונטילת אחריות -

הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום וניהלו משפט מלא, תוך טענה חסרת יסוד להגנה עצמית. אכן, זוהי כמובן זכותם של הנאשמים לעמוד על חפותם ולנהל משפט מלא; וממילא אין לזקוף זאת לחובתם (ר' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). ואולם, בנסיבות אלה אין הנאשמים זכאים להקלה הניתנת למי שמודה באשמה, נוטל אחריות על מעשיו ומקבל עליו את הדין, בבחינת "**מוֹדָה וְעֵצָב יִרְחָם**" (משלי, פרק כ"ח פסוק י"ג).

יחד עם זאת, במישור זה יש לאבחן במידה מסוימת את עניינו של נאשם 2 לכף קולה. כאמור, לאחר האירוע שבגינו הורשע נטל נאשם 2 אחריות מסוימת, במובן זה שפנה למתלונן וביקש את סליחתו, ואף בדברו האחרון לעונש הביע נאשם 2 חרטה עמוקה על מעשיו; וזאת להבדיל מנאשם 1.

נתונים האישיים של הנאשמים ונסיבות חייהם -

נסיבות חייהם של שני הנאשמים הינן קשות, אם גם בדרכים שונות ובאופן שונה. נאשם 1, שאינו צעיר, הינו ערירי ולמעשה חסר כל. נאשם 2, להבדיל, נדרש לפרנס משפחה גדולה, הכוללת 8 ילדים קטינים, ממשכורת דחוקה.

23. העולה משקלול כל הנסיבות והשיקולים דלעיל הוא כלהלן:

בעניינו של נאשם 1 - נסיבות הקולה עולות במקצת במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של נאשם 1 בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם (שנקבע בגין אישום 1).

בעניינו של נאשם 2 - נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של נאשם 2 ברף התחתון של מתחם העונש ההולם (שנקבע בגין אישום 2).

24. לבסוף, בהתחשב במכלול נסיבות העניין איני מוצא מקום, במקרה זה, להשית על הנאשמים גם עיצומים כלכליים. כמסתבר, מדובר בנאשמים שהינם הלכה למעשה חסרי כל ומתקיימים בדוחק כלכלי ובצמצום רב. לפיכך, קרוב לוודאי שבהשתת עיצומים כלכליים על נאשמים אלה לא יהיה אלא כדי להשית עליהם, באופן עקיף, עונש נוסף של מאסר בפועל; וכמעט למותר לציין כי זהו אינו הרציונל העומד ביסודה של ענישה כלכלית.

ה. סוף דבר:

25. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

(א) 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר, מיום 17.1.17.

על נאשם 1 להתייצב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 2.4.17 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם 1 כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם 1, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את עונשו, או את יתרת עונשו, במאסר בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותו לא יישא נאשם 1 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

נאשם 2:

מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא נאשם 2 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

ניתן היום, ג' אדר תשע"ז, 01 מרץ 2017, במעמד הצדדים.